

hele ideen i EU – gør, at vi faktisk fra dansk side forsøger, når vi fører EU-politik, også når vi laver traktatforhandlinger, at få et meget bredt flertal bag de synspunkter, der bliver fremlagt fra dansk side på henholdsvis topmøder og rådsmøder. Så jeg tror ikke, at vi sådan kan ændre noget, og slet ikke nu her, hvor der er fløjtet til folkeafstemning.

Men hvad angår Dansk Folkeparti, synes jeg da, det er værd at huske på det gamle Fremskridtsparti med Glistrup, som så på nogle områder måske var meget vidtløftigt i sin argumentation. Men netop EF var Glistrup faktisk for, så det kunne da være, at vi engang kunne nå frem til, at også Dansk Folkeparti, måske ikke i denne runde, men så på et andet tidspunkt, kunne se mere positivt på det europæiske.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Johs. Poulsen (RV):

Det sidste var formodentlig udtryk for et fromt ønske hos Venstres ordfører, og da der også er fromme folk til stede i salen, kunne det jo være, at det hjalp en lille smule, at det er fromme ønsker, der fremsættes.

Men pointen med mit spørgsmål var så at sige at nå frem til at få fastslået, at det er os selv, der forholder os til, hvordan vi vil se på forfatningstraktaten, og dermed også hvilken proces vi vil køre. Det er afgørende for os, og derfor må situationen selvfølgelig også være, at det ikke er sådan i dag, at man kan afpresse hverken regeringen eller Folketinget svar på, hvordan man forholder sig til Frankrig og Holland. Det må først og fremmest være Frankrigs og Hollands opgave at give et svar på, hvordan de vil forholde sig til ratificeringsprocessen på nuværende tidspunkt efter det nej, de er nået frem til, og jeg går ud fra, at det også er ordførerens opfattelse.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Johannes Poulsen i, at ratifikationsprocessen er et anliggende for hvert enkelt land, netop fordi EU er et samarbejde mellem selvstændige nationer. Derfor er det uhørt, hvis man forsøger at blande sig i, hvordan andre lande fortolker deres henholdsvis ja eller nej.

Jeg er fuldstændig enig i det, der blev sagt, og jeg synes også, det er vigtigt at få understreget endnu en gang, at det ikke kan være sådan, at det skal være franskmændene, der skal bestem-

me, om vi her i Danmark kan få mulighed for at sige ja eller nej til en forfatningstraktat.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger, så jeg giver ordet til den næste ordfører, hr. Svend Auken.

Svend Auken (S):

I hvert fald Folketingets flertal befinder sig i et alvorligt dilemma i dag. På den ene side står vi med andenbehandlingen af et lovforslag, som efter et grundigt udvalgsarbejde med mange spørgsmål og mange svar forbereder til vedtagelse af en forfatningstraktat, som er en klar forbedring af de eksisterende traktater, og på den anden side står vi med en viden om, at for at denne traktat kan træde i kraft, skal 25 lande sige ja. Men vi ved også, at to lande allerede har sagt nej, og derfor er processen i alvorlige vanskeligheder. På den ene side er der en god lov og en god proces, som kan føre til forbedringer, men på den anden side er denne proces i alvorlige vanskeligheder.

Når vi mener, at det er en god lov, er det, fordi vi har en helt anden analyse af Europa end den, som er kommet til udtryk i den hidtidige meningsudveksling fra nejsigernes side. Jeg tror, det blev sagt før, at vi er på vej mod en superstat i Europa, men det er jo mildest talt ikke sandt. Det samlede budget udgør mindre end 1 pct. af de penge, der bliver tjent i Europa, men den store, store, store vanskelighed er, at det europæiske samarbejde ikke er effektivt nok og ikke er stærkt nok. Det er skrøbeligt og kan ikke klare de fælles udfordringer.

Problemet er ikke for meget EU, men for lidt fællesskab, og derfor er det selvfølgelig en fordel med denne traktat, selv om jeg ikke skal udnævne den til at være, jeg havde nær sagt en ny stentavle, som Moses har taget med ned fra bjerget. Den løser ikke alle problemer, men den gør Europa mere effektivt og giver i hvert fald mulighed for, at der hurtigere og mere effektivt kan træffes beslutninger.

Det er der netop brug for, når vi ser på arbejdsledigheden, og når vi ser på den enorme udfordring, som energipolitikken udgør. Jeg tænker både på mangelen på olie og på klimafordringer, forurening og naturødelæggelse. Jeg tænker også på de sociale spændinger, der præger vore lande, og på kriminaliteten. På alle disse områder er der brug for større fællesskab og mere effektive beslutninger, og også når det dre-